

læggelsesvåben. Der er vist ikke nogen, der er i tvivl om, at han havde programmerne. Jeg har i hvert fald ikke indtryk af, at der er nogen, der er i tvivl om, at han havde programmerne, og det vil sige, at han meget hurtigt kunne aktivere våbnene. Det er en vinkel, man glemmer.

Hvis vi nu laver modprøven, kunne man have bragt sig i den situation, at man havde stået med en dødsensfarlig diktator, der vidste, at nu kom verden ikke en gang til, og så kunne han udvikle alle de våben, han havde oprettet beredskab til at kunne udvikle. Modprøven viser altså, at havde man fulgt den linje, som S, SF og Enhedslisten står for i dag, havde man stået med en meget farlig diktator, som havde været i stand til at slå meget kraftigt ned på oppositionen hjemme og også havde været en meget stor fare for regionen og dermed den internationale fred og sikkerhed. Resolution 1441 samt de tidligere resolutioner har præcist påpeget, at han kunne være til fare, og mon ikke han var blevet til fare, hvis man havde fulgt SF, Enhedslisten og Socialdemokratiet? Jo!

Nu er det jo heldigvis sådan, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har tidligere været forstandige folk. Det var de, dengang de sad i regering, men der sker jo noget med folk, når de kommer ud af en regering. De fulgte i 1998 og 1999 præcis den politik, som vi finder er rigtig: Der skal gribes ind og tages et ansvar, man kan ikke gemme sig under andre og sige, at man ikke vil tage noget ansvar, fordi der er gået skudderudder i tingene, og så kan de andre bare myrde videre. Det var præcis, hvad hr. Niels Helveg Petersen *ikke* sagde i 1998. Dengang sagde han, at der skulle gribes ind.

Jeg var helt enig med ham dengang, og jeg vil meget gerne rose hr. Niels Helveg Petersen for hans meget flotte bemærkninger i 1998, hvor han sagde, at som aktivt medlem af verdenssamfundet er det også Danmarks pligt aktivt at tage del i de situationer, der opstår, for Danmark kan ikke se passivt på, at et militærdiktatur holder verdenssamfundet for nar ved systematisk igen og igen af ignorere resolutioner. Hr. Niels Helveg Petersen talte ikke om masseødelæggelsesvåben. Han talte, præcis som vi gør, om resolutioner, som er vedtaget i FN's Sikkerhedsråd, og slog fast, at det internationale samfund ganske enkelt ikke kan leve med, at en stat vilkårligt nægter at opfylde de krav, som efter grundige forhandlinger er opstillet af Sikkerhedsrådet.

Hr. Niels Helveg Petersen sagde også, og jeg er stadig helt enig med ham, for jeg synes, det er

klogt sagt: Sigtet må være at ødelægge Iraks muligheder – det hedder programs i 1441 – for at producere og oplagre biologiske og kemiske våben og ødelægge Iraks muligheder for at angribe sine naboer med disse biologiske og kemiske våben. Det er et sigte, som regeringen og jeg selv synes, vi godt kan være bekendt. Jeg synes, hr. Niels Helveg Petersen havde ret i det, og det har han stadig ret i.

Det er den linje, som den daværende regering havde mod til at følge i 1998 og 1999, og som også den nuværende regering følger. Dengang var det også manglende vilje til at følge Sikkerhedsrådet og respektere verdenssamfundet, som var det udslagsgivende, selv om der ikke var noget nyt FN-mandat og ikke nogen nyere beslutning i FN, som der var i marts i fjor, fordi man havde novemberbeslutningen.

Jeg kipper med flaget for, at vi var enige dengang. Jeg er ked af, at vi ikke var enige i marts, men jeg er glad for, at vi senere er blevet enige om at følge FN i arbejdet med genopbygningen, for alternativet havde været værre end det, der skete, og havde skabt en stor fare for omgivelserne.

Man kan spørge: Jamen når han nu ikke havde disse våben, hvorfor samarbejdede han så ikke? Nu skal vi jo også have lidt oplysninger ud af dette møde: Hvorfor samarbejdede han ikke? Der er kloge folk, der har forskellige gætterier om, hvorfor han ikke samarbejdede. Vi mangler at høre forklaringen, men når vi får retssagen mod ham, kan vi måske høre den fra hans egen mund, men Kelly har f.eks. vurderet, at hvis han kom til at afsløre, at han ikke havde disse våben, ville shiitterne og kurderne jo ikke længere være bange for dem, og det vil sige, at han foregav at have våben til fare for sine omgivelser, for ellers ville omverdenen, dvs. nabolandene, ikke være bange for ham, og så ville de begynde at røre på sig.

Kl. 17.00

Hans Blix, som jo har sagt mange kloge ting, og som oppositionen også knytter sig meget til, han har en tredje forklaring, som jeg også mener er meget rigtig. I metroXpress den 4. marts får han spørgsmålet: Forstod Irak først efter den 14. marts 2003, at en invasion ville blive virkelighed? Han svarer: Noget må Saddam Hussein have vidst, da der lå et rimeligt stort pres på ham i forvejen i resolutionsudkastet. Inden for kort tid skulle Irak opfylde fem nedrustningsmål, og måske troede han, at alle demonstrationerne rundt omkring i verden kunne redde ham.